

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 223/2019
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца ЈП „Електропривреда Србије“ ДОО Београд – Технички центар Ниш, Одсек техничке услуге Врање, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Драган Крстић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 6465/17 од 15.06.2018. године (грешком означена као решење), у седници већа одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 6465/17 од 15.06.2018. године (грешком означена као решење).

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 6465/17 од 15.06.2018. године (грешком означена као решење).

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1003/14 од 01.06.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор туженог о пресуђеној ствари. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да остаје на снази закључак извршитеља Изв.бр. 4893/2013 од 20.12.2013. године у обавезујућем делу за износ главног дуга за утрошену електричну енергију од 155.220,33 динара, који је настао преко мерног уређаја 51855260 у периоду од 01.08.2008. године до 30.06.2013. године, са законском затезном каматом на наведени износ од 20.07.2013. године па до коначне исплате, као и за износ од 46.299,03 динара, на име законске затезне камате обрачунате до дана 19.07.2013. године и за трошкове извршења у износу од 14.492,00 динара. Ставом трећим изреке, делимично је укинут закључак извршитеља Изв.бр. 4893/2013 од 20.12.2013. године у обавезујућем делу за износ дуга од 3.985,40 динара са законском затезном каматом на тај износ, као и за законску затезну камату на износ од још 46.299,03 динара и у том делу одбијен тужбени захтев тужиоца. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 19.830,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 6465/17 од 15.06.2018. године (грешком означена као решење), одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, као и захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, јер у конкретном случају нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса, нити правних питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. У конкретном случају се ради о потраживању по правном основу дуга за неплаћену електричну енергију и сходно томе, о истакнутом приговору застарелости потраживања, основу и висини дуга одлучено је у складу са судском праксом у тумачењу и примени материјалног права. У поступку пред нижестепеним судовима и сада у ревизији тужилац истиче да је реч о пресуђеној ствари, чиме указује на процесно-правна питања конкретног спора, што није разлог да се дозволи одлучивање о посебној ревизији, јер се ревизија у смислу члана 404. став 1. ЗПП може изјавити само због погрешне примене материјалног права. Ревизијом туженог се не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињеничноправној ситуацији као што је конкретна.

Из наведених разлога, одлучено је као у правом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужбом поднетом 18.12.2013. године, тужилац је тражио исплату дуга на име неплаћене електричне енергије, а у тужби је као вредност предмета спора означен износ 205.504,76 динара и та вредност није мењана до окончања поступка пред првостепеним судом.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у споровима мале вредности.

Како је вредност предмета спора испод законом прописаног цензуса за спорове мале вредности, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић